

[Udenrigsministeren.]

beklædes af regeringen i Peking, og at en fortsat tilsidesættelse af folkerepublikkens berettigede krav vil være til skade for FN's virke og for den fredelige udvikling i verden.

De mange uløste problemer, som ligger til grund for den nu 20-årige konflikt i Mellemøsten, er velkendte.

Med hjemmel i den i november i fjor enstemmigt vedtagne sikkerhedsrådsresolution har FN's generalsekretær som sin særlige repræsentant udpeget den svenske diplomat hr. Gunnar Jarring til at bistå stridens parter med at nå frem til en efterlevelse af resolutionens indhold. Hr. Jarring har siden foretaget mange rejser mellem hovedstæderne i de implicerede lande og udfoldet beundringsværdige anstrengelser for at nærme parterne til hinanden.

Hr. Jarrings mission har ikke hidtil kunnet opvise væsentlige resultater. Vanskelighederne ligger, som det var at vente, i et forskelligt syn på, hvorledes resolutionen skal føres ud i livet. Israel ønsker forhandlinger om en endelig fredsordning og vil beholde de besatte områder som pant, indtil en sådan ordning er aftalt; de arabiske lande afslår forhandling og forlanger israelsk tilbageværelse til den tidligere våbenstandslinje. Hver af parterne tror at have tiden på sin side.

Det er derfor ikke troligt, at der med det første skulle kunne slås bro over disse uoverensstemmelser, og vi må være forberedt på at måtte leve over længere tid med den nuværende spændingstilstand, ja, måske endda på situationer med ny voksende spænding.

Regeringen må finde det ønskeligt, at ambassadør Jarring må kunne fortsætte sin mission over en længere periode for i påkommende tilfælde at kunne udnytte de muligheder, som måtte dukke op. En ny drøftelse i sikkerhedsrådet vil næppe kunne bringe andre eller bedre resultater end den forrige.

Vi må endvidere lægge den største vægt på, at våbenhvileaftalerne overholdes, og at begge parter afholder sig fra anvendelse af voldelige metoder.

De seneste ugers genopblussen af fjendtlighederne ved våbenhvilelinjen imellem Israel og Jordan har som fremhævet af generalsekretær U Thant i en netop afgivet

rapport til sikkerhedsrådet, på ny understreget ønskeligheden af stationering af FN-observatører i dette område. For gennemførelsen af en sådan ordning taler ikke blot, at observatøernes tilstedeværelse antagelig ville kunne få en vis præventiv virkning over for eventuelle fremtidige brud på våbenhvilen, men også det forhold, at sikkerhedsrådet i så fald gennem observatøernes rapporter vil blive i stand til at danne sig en selvstændig og mere nuanceret opfattelse af det faktiske hændelsesforløb af eventuelle fremtidige episoder.

Allerede den 21. marts, da sikkerhedsrådet behandlede den dengang netop stedfundne genoptagelse af fjendtlighederne mellem Israel og Jordan, slog den danske FN-ambassadør i et indlæg til lyd for en sådan styrkelse af FN's kontrol med udviklingen i området, og det er regeringens håb, at de underhåndsdrøftelser herom, der siden er foregået i New York, må føre til et positivt resultat.

Situationen i det sydlige Afrika, hvor kolonialismen og med den også i vidt omfang rasediskriminationen har holdt stand, må betragtes i sammenhæng som ét politisk problem, nemlig spørgsmålet om at afværge de farer, der kan true den internationale fred og sikkerhed som følge af de hvide mindretalsregimers krav på at beherske andre befolkningsgrupper inden for samme område.

Sydrhodesiaproblemet har efter Smithstyrets ulovlige henrettelser i begyndelsen af marts antaget en ny og mere truende dimension. De selektive økonomiske sanktioner, som FN's sikkerhedsråd hidtil har vedtaget, og som fra dansk side loyalt er blevet efterlevet, har vel ikke været ganske uden virkning, men har dog langt fra kunnet føre til regimets fald.

Det må forudses, at der under de igangværende møder i sikkerhedsrådet som et minimum vil blive fremsat forslag om at gøre de økonomiske sanktioner altomfattende og gennem afbrydelse af postale og andre kommunikationsmæssige forbindelser til den øvrige verden at gøre Sydrhodesias isolation så total som muligt. Fra dansk side har vi forlængst slået til lyd for en udvidelse af de civile foranstaltninger, medens vi også har gjort det klart, at vi ikke vil kunne tilslutte os krav om anvendelse af militær